

17de zondag door jaar C

Lc. 11, 1-13

Een jongentje probeerde een grote zware steen te verplaatsen. Maar hoe hij zich ook inspande, hij kreeg die steen niet van zijn plaats. Teleurgesteld en ontmoedigd stond hij erbij te kijken, toen zijn vader er bij kwam staan. Die vroeg hem: “hebt ge echt alles gedaan om die steen te verplaatsen?” Een beetje geïrriteerd zei het jongentje: “Ja, alles!” “Toch niet, zei zijn vader, ge hebt niet alles geprobeerd: ge hebt mij niet om hulp gevraagd.”

Een ander om hulp vragen: dat hoort bij de mogelijkheden die we hebben om iets te bereiken als we dat alleen niet klaar krijgen. Als ge nog heel klein zijt, dan kunt ge eigenlijk nog niets en hebt ge nog heel veel hulp nodig, van ouders en anderen. Dan hoeft ge er niet om te vragen: ge krijgt het vanzelf.

Als ge oud en versleten zijt, ziek of gehandicapt, dan heb ge ook weer hulp van anderen nodig, dikwijls ook in de gewone dingen van het leven, dingen die ge altijd zelf hebt kunnen doen. Daarin om hulp vragen kan dan best moeilijk vallen. Maar er zijn talloze situaties in het leven waarin hulp vragen heel gewoon is, of heel gewoon zou moeten zijn. Alleen domme mensen denken dat zij alles op eigen kracht moeten en kunnen. Wijze mensen beseffen dat ze dat niet kunnen en zullen waar nodig om hulp vragen. En in situaties waarin geen enkele mens nog hulp kan geven, kunnen we altijd God om hulp vragen. Ook dat hoort bij onze mogelijkheden.

Alleen, als het gaat om Gods hulp, dan zijn er vaak veel misverstanden. God wordt wel eens gemakkelijk gezien als een soort supersinterklaas, die alles kan geven wat ge vraagt. Jaren geleden sprak ik 's avonds een student die vroeg om samen te bidden voor zijn examen de volgende dag. Dat hebben we gedaan. Toen ik hem daarna vroeg of hij flink gestudeerd had antwoordde hij dat hij zijn boeken niet open had gehad, maar wel de hele middag gebeden had. Ik heb hem toen aangeraden een sterke pot koffie te zetten en de nacht door te blokken, omdat het anders een fiasco zou worden. Studenten die er met de pet naar gooien maar tegen examentijd oma vragen een kaarsje voor hen op te steken, opdat ze toch maar zouden slagen voor hun examen, geef ik bitter weinig kans op gebedsverhoring. Als iemand ziek is en niet naar de dokter wil, maar wel heel hard bidt om genezing, dan is dat bidden tamelijk kansloos. Als iemand heel veel bidt voor een betere wereld, maar er zelf geen vinger naar uitsteekt, dan is dat een wassen neus. “Wie vraagt, verkrijgt”, hoorden we in het Evangelie. Dat zijn verwarrende woorden. Maar laten we wel bedenken dat er niet staat niet: “Vraagt wat ge wilt en ge zult het krijgen.” Dat zou niet kunnen en het zou ook niet goed zijn: mensen kunnen soms de meest vreemde dingen vragen. Als alle gebeden steeds verhoring zouden vinden, dan was de chaos in de wereld compleet. Maar wat betekenen die woorden dan wél? Wat krijgt ge dan?

De laatste regel van het evangelie geeft het antwoord: Uw Vader in de hemel zal de Heilige Geest geven aan wie hem erom vragen. En wat denken de meeste

mensen dan na die woorden? Wat hebt ge daar nu aan? Als ik bid om genezing, dan vraag ik toch niet om de Heilige Geest? Het voelt bijna als een soort troostprijs. Toch hoeft het dat niet te zijn. Ik herinner u aan de gaven van de Geest zoals we die in de 1ste Korintiërsbrief horen noemen: wijsheid, verstand, raad, sterkte, kennis, godsvrucht, vreze des Heren. Wie God om hulp vraagt, krijgt niet altijd waar letterlijk om gevraagd wordt: niet elke bede om genezing wordt verhoord, niet elke bede om verzoening wordt beantwoord. Wat doet het dan wél met mensen? Het kan kracht geven, steun of inzicht om het vol te houden, om overeind te blijven, om door te gaan en ook om verder te kijken dan alleen maar het hier en nu. In die zin zijn het arme en ongelukkige mensen die het bidden verleerd zijn.

Er is er nog iets wat opvalt in de lezingen van vandaag. Abraham vraagt Gods barmhartigheid niet voor zichzelf maar voor de goede en rechtvaardige mensen in Sodom en Gomorra, hoe weinigen dat ook zijn. De man in het Evangelie komt geen brood vragen voor zichzelf, maar voor zijn vriend die onverwachts is aangekomen.

Als mensen bidden is dat vaak als ze in nood zijn en is het voor zichzelf. Dat is natuurlijk heel gewoon: het hemd is nu eenmaal nader dan de rok. Maar bidden zou ons niet zozeer op onszelf moeten terugwerpen, maar onze blik juist moeten laten opengaan voor anderen. En dan ziet ge regelmatig situaties waarbij we machteloos staan; waarin we niets kunnen doen, hoe graag we ook zouden willen. Maar toch kunt ge alleen maar zeggen: “Ik heb alles gedaan wat in mijn vermogen lag”, als ge ook gebeden hebt voor die ander, als ge ook Gods hulp gevraagd hebt. Anders lijkt ge op dat kind wat in z’n eentje die zware steen probeerde te verleggen. Amen.

Johan Goris, pastoor